

Lase mu käest lahti

Täiskuud varjasid tihedad tumedad pilved, maapinnale jõudis vähe valgust. Käekell mu randmel näitas peaaegu kella kahte öösel. Oli ideaalne aeg kummituste otsimiseks.

Ronisin Emma järel läbi katkise akna maja pimedasse sisemusse. Jälgisin, et kaamera, millega oma käiku jäädvustada kavatsesime, oleks sisse lülitatud.

Emma süütas taskulambi ja keeras kaamera enda poole. „Hei, inimesed! Me Beritiga oleme selles mahajäetud majas, mille paar päeva tagasi leidsime, et näha, kas meil õnnestub midagi üleloomulikku videole püüda ja -“ Emma peatus poole lause pealt. *Kolks, kolks, kolks*, kõlas koridorist. Nagu keegi viskaks kivi vastu seinu. *Kolks, kolks*. Lühike paus. *Kolks*.

Emma pööras end silmade särades minu poole. „Tule! See on meie võimalus.“ Ta hiilis vaikselt ukse juurde ja viipas mind lähemale. Järgnesin talle. Emma oli ukselinki alla vajutamas, kui ta peatasin. „Oota. Kustuta enda taskulamp. Lihtsalt igaks juhuks.“

Ta tegi seda ja paotas siis vaikselt ust, tekitades sinna piisavalt suure avause, et saaksime mõlemad välja piiluda. Ma ei näinud midagi peale pimeduse.

Emma klõpsas lambi taas põlema ja astus üle ukseläve. Ta lasi valgusvihul ringi käia. Ukse taga oli pikk varjudesse mattunud koridor. Sealt kõige kaugemalt, koridori kottpimedast otsast, kolksatused kostusidki. Filmisin vaikides koridori. Hele tapeet koorus seintel pikkade ribadena ja heitis seintele moonduvad varje. Sein ei kaunistanud ühtegi pilti ja ma ei näinud ka midagi muud – nagu lillepotid, toolid, nagid, kummutid – põrandal seismas. Lihtsalt tühi koridor. Ei midagi muud.

Emma heitis mulle küsiva pilgu. „Valmis?“

„Jepp.“ Judistasin end ja peletasin kõhedustunde eemale. See on lihtsalt üks maja, kordasin endale. Siin ei ole kedagi peale meie. Kolksatustele on kindlasti loogiline seletus.

Kõndisime kahekesi külge külge kõrval – mina filmides ja tema valgustades – koridori lõpu poole ja lähemale hääle tekitajale. Keerasin end iga väiksemagi sahina peale ümber.

Olin just taas ümber keeramas, kui Emma taskulamp korraks vilksatas ja siis täiesti ära kustus. Ta vandus vaikselt ja lõi taskulampi vastu enda kätt, lootuses see uuesti tööle saada. Pärast paari korda andis ta alla ja astus kaamera ette. „Kas mind on näha?“ küsis ta minult poolsosinal.

Noogutasin, kuid siis meenus mulle, et ta ei näe mind. „Kehvasti, aga jah.“

„Meil on väike probleem,“ ütles ta kaamerasse. „Tundub, et meie ainuke taskulamp lõpetas just töötamise. Vabandan, kui te midagi ei näe, aga kui vaadata helgemat poolt, siis võis see juhtuda mingil üleloomulikul põhjusel.“

„See on helgem pool? Pigem nagu halvem pool.“

„Tss!“ Ta tonksas mind küünarnukiga. „Me otsime ju ikkagi kummitusi. Nagu ma ütlemas olin...“

Meie kõrval oleva ukse tagant kostus vaikne naerukõhin.

Muutusin valvsaks. „Kas kuulsid?“

„Mida? Ma ei kuulnud midagi. Kas sa nüüd palun lõpetaksid mulle vahele segamise?“

Kuulsin taas seda naeru. See oli vaikne, kähisev, meeli ärritav. Hakkasin närvi minema. Naer kostus nii selgelt ja meie lähedalt. Kuidas ta sai seda mitte kuulda? „Palun ütle, et sa kuulsid seda ka.“

Olin eneselegi märkamatult vastu külma koridori seina taganenud. Emma liibus vastu mind, me mõlemad kuulatasime. Mu närvid olid viimseni pingul. Ma tajusin kõike. Higi mu peopesades, mu kuivavat suud. Mu kiire hingamine ja südamelöögid tundusid olevat kõige valjemad helid, mida kunagi kuulnud olen. Vihkasin teadmist, et keegi oleks võinud mulle ligi hiilida ja ma poleks seda pimeduses tähelegi pannud.

„Ma kuulen seda ka,“ sosistas Emma nii vaikselt, et ma peaaegu ei kuulnudki teda.

Kolksatused algasid taas, liitudes vaikse naeruga ja moodustades õõvastava koosluse. Heli mängis mu kõrvadega, tundudes ühel hetkel kaugel ja teisel lähedal.

Mõtted justkui tormasid mu peas. Me peame siit minema saama. Mida ma tegema pean? Jookse! Tagane, eemale sellest. Kust poolt see hääl tuleb? Ma ei saa aru. Kus väljapääs oligi? Kes see on? *Mis* see on? Võib-olla ma kujutan seda ette. Ei, Emma kuuleb seda ka. Oh jumal küll. Mul on vist halb. Kas minema tormamine oleks hea idee? Võib-olla tõmban ma sellega endale hoopis tähelepanu? Ei, ma ei vaja praegu tähelepanu. Mida ma teen? Mida ma tegema pean?!

Emma jääkülma käsi haaras minu omast, peatades kõik mõtted mu peas.

„Kas sa palun laseksid lahti?“ küsisin talt sosinal, mis tundus karjumisena.

„Laseksin lahti millest?“

„Praegu ei ole aeg naljatlemiseks. Ma olen päriselt ka nii närvis. Lase mu käest lahti.“

Ta kõhkles. „Ma ei hoia su käest kinni.“

Kohe, kui ta seda öelnud oli, jäigastus haare mu randme ümber ja küüned kaevusid mu nahka. Ma tahtsin karjuda – röökida -, kuid mu suust ei tulnud ühtegi heli. Ma tagusin meeletult kätt vastu seina. Mu kaamera lendas põrandale, kuid ma ei pannud seda tähele. Naer kostus nüüd valjult, peaaegu mu kõrva äärest. Rebisin enda kae järsult lahti. „Jookse!“ karjusin Emmale. „JOOKSE!“

Kuulasin Emma eemalduvaid samme, teades, et ei saa talle järgneda. Vähemalt üks meist pääses sellest majast elusalt.